

Η λίμνη του Βρασίδα του Χρήστου 'ChIossif' Ιωσηφίδη

Η Άδηλη συχνά – πυκνά έβγαινε από το δάσος, ακολουθούσε το μικρό ποταμάκι και πήγαινε στην κοντινή λιμνούλα. Εκεί, κρυμμένη πάντα μέσα στα καλάμια, παρατηρούσε τα ζώα που μαζευόντουσαν για να πιουν νερό και να συζητήσουν.

Σήμερα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά: η λίμνη ήταν έρημη. Κανένα ζώο δεν ήταν εκεί ενώ μια αφόρητη μυρωδιά μύριζε στον αέρα. Η Άδηλη τα'χασε τι έγινε; γιατί τέτοια ησυχία; τι είναι αυτή η μυρωδιά;

Όπως πέταγε γύρω γύρω να καταλάβει τι είχε γίνει, βλέπει έναν βάτραχο τον Βρασίδα. Καθόταν πάνω σε ένα βραχάκι στην ακτή και έκλαιγε.

- «Γεια σου, Βρασίδα» ψιθύρισε η Άδηλη. «Τι έχεις; γιατί κλαις;»
- «Η λίμνη μου... πάει... βρώμισε... το σπίτι μου... οι φίλοι μου...», φώναζε με λυγμούς.
- «Ηρέμησε και πες μου τι έγινε», είπε η Άδηλη και τον χάιδεψε στο πράσινο κεφάλι του.

Ο Βρασίδας άρχισε να της λέει: «Σήμερα, πολύ πρωί, νύχτα σχεδόν ακόμη... μόλις είχα ξυπνήσει και βγήκα εδώ στον βράχο μου να δω την λίμνη μου να ξυπνάει. Ξαφνικά από τον δρόμο ακούστηκε ένα φορτηγό. Ήρθε ένα μικρό φορτηγό με δύο ανθρώπους. Κατέβασαν από το φορτηγό τρία πλαστικά βαρέλια και τα άδειασαν στην λίμνη. Τους άκουσα που έλεγαν:»

- «Δεν είναι κανείς τριγύρω. Άδειασέ τα γρήγορα να φύγουμε»
- «Η λίμνη είναι μικρή και δεν πρόκειται να καθαρίσει. Θα ψοφήσουν και τα ζώα που θα έρθουν εδώ»
- «Μην μιλάς και δούλευε. Εγώ σε πληρώνω. Και τι σε νοιάζουν τα ζώα; εδώ έχουμε τόσα βαρέλια με λύματα και ξέρεις πόσα μας ζητάνε να τα

ανακυκλώσουμε; Άδειασέ τα γρήγορα μην μας δει κανείς και πάμε να φύγουμε.»

«Έτσι είπαν και άδειασαν τα βαρέλια. Αμέσως το νερό βρώμισε και απλώθηκε μια μυρωδιά. Τα ζώα που ήρθαν να πιουν νερό δεν πλησίαζαν. Κι εγώ μόλις έβαλα το πόδι μου μέσα αισθάνθηκα ένα κάψιμο και αμέσως το τράβηξα. Και τότε είδα την οικογένειά μου και τους φίλους μου να επιπλέουν πεθασμένοι... είχαν όλοι καεί από τα χημικά που έριξαν στην λίμνη μας. Κάνε κάτι Άδηλη... τιμώρησε αυτούς τους ανθρώπους... σώσε μας...» φώναξε ο Βρασίδας.

Η Άδηλη κάθισε σκεπτική. Ασυνείδητοι άνθρωποι ρύπαναν την λίμνη. Αμέσως πήρε το μικρό μαγικό ραβδάκι της και τσουπ... το βούτηξε στην λίμνη και την καθάρισε αμέσως. Δεν μπορούσε όμως να αναστήσει την οικογένεια και τους φίλους του Βρασίδα... και έτσι ήταν πολύ στεναχωρημένη.

Ο Βρασίδας μόλις είδε ότι καθάρισε το νερό χάρηκε. Έριξε μια μεγάλη βουτιά και χάθηκε βαθιά στην λίμνη. Πήγε στο σπίτι του και στην γειτονιά του αλλά δεν βρήκε κανέναν. Όλοι είχαν πεθάνει. Γύρισε στην Άδηλη και της είπε:

- «Σε ευχαριστώ. Καθάρισες την λίμνη μας αλλά αλίμονο... είναι πια πολύ αργά... δεν βρήκα κανέναν ζωντανό.»
- «Μην ανησυχείς», του είπε η Άδηλη. «Τώρα που καθάρισε το νερό θα έρθουν άλλα ζώα και θα κάνεις νέους φίλους και γείτονες»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της και ήρθε ένα αυτοκίνητο. Βγήκαν οι δύο άνθρωποι και πλησίασαν την λίμνη.

- «Περίεργο... το ξημέρωμα ρίξαμε δύο βαρέλια λύματα και η λίμνη καθάρισε κιόλας. Πρέπει να έχει κάπου πηγή και να ανανεώνεται το νερό», είπε χαρούμενος ο ένας.
- «Εδώ έχει δυο ψόφια βατράχια», είπε σκεπτικός ο άλλος.
- «Και για δυο βατράχια κάνεις έτσι. Εδώ σωθήκαμε... αυτή η λίμνη

ανανεώνεται γρήγορα και είναι ευκαιρία να ρίξουμε εδώ και τα υπόλοιπα βαρέλια. Αύριο πρωί πρωί, πριν χαράξει, θα 'ρθουμε και θα τα αδειάσουμε όλα», είπε και μπήκε στο αυτοκίνητο και έφυγαν μακριά.

Η Άδηλη έμεινε άφωνη: οι άνθρωποι είναι τόσο κακοί και ασυνείδητοι που θα επαναλάβουν την βρώμικη πράξη τους. Κι αν η Άδηλη, ξανακαθαρίσει την λίμνη, αυτοί θα έρχονται ξανά και ξανά και συνέχεια θα ρίχνουν τα βρώμικα χημικά τους μέσα στην λίμνη. Κάτι έπρεπε να κάνει... αλλά τι; τι;

Και ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα: να μιλήσει στον δασοφύλακα.

Η Άδηλη ήταν νεράιδα και ήξερε όλες τις γλώσσες των φυτών, των ζώων και των ανθρώπων. Αλλά ήταν άδηλη, δηλαδή πάντα κρυμμένη και δεν είχε φανερωθεί ποτέ σε άνθρωπο. Αυτή τη φορά όμως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Ο δασοφύλακας ήταν ο μόνος άνθρωπος, που ήξερε η Άδηλη ότι αγαπούσε το δάσος σαν κι αυτή. Και μόνο αυτόν εμπιστευόταν. Έτσι αποφάσισε να του φανερωθεί και να του μιλήσει...

Ο δασοφύλακας περπατούσε στο δάσος και κοίταζε τα δέντρα. Ξαφνικά πίσω από ένα μεγάλο δέντρο είδε ένα αστεράκι. Έτριψε τα μάτια του... είναι δυνατόν... αστéρι, τόσο δα μικρό, μέρα μεσημέρι... Είχε μείνει άφωνος. Το αστεράκι τον πλησίασε και τότε είδε πως ήταν μια μικρή κοπέλα, νεράιδα, με διάφανα μικρά φτερά που συνέχεια φτερούγιζαν.

- «Γεια σου είμαι η Άδηλη, η νεράιδα του δάσους», του είπε η μικρή νεράιδα.
- «Ονειρεύομαι...», ψέλλισε ο δασοφύλακας. «Βλέπω νεράιδες.»
- «Όχι δεν ονειρεύεσαι. Είμαι η Άδηλη η νεράιδα του δάσους και πρέπει να σου μιλήσω για κάτι πολύ σημαντικό», φώναξε η Άδηλη.
- «Πες μου, πες μου ότι θες», είπε ο δασοφύλακας και δεν μπορούσε να κρύψει την χαρά του που είχε συναντήσει μια νεράιδα.

- «Αύριο το πρωί, ξημέρωμα, κάτω στην λίμνη, θα έρθουν δύο άνθρωποι με ένα φορτηγό και θα αδειάσουν λύματα, βρώμικα χημικά. Πρέπει να τους εμποδίσεις. Κάνε ότι μπορείς... αλλά πρόσεξε δεν πρέπει ποτέ και σε κανέναν να πεις ότι με είδες ή ότι στο είπα εγώ. Γιατί είμαι άδηλη, δηλαδή κρυφή και δεν πρέπει να φανερωθώ ποτέ... ποτέ...»
- «Μην ανησυχείς. Δεν θα σε φανερώσω. Και τώρα αμέσως θα πάω στην δασοφυλακή: θα ενημερώσω την αστυνομία και τον εισαγγελέα να έρθουν να τους συλλάβουν», είπε ο δασοφύλακας και έφυγε τρέχοντας.

Ακριβώς έτσι έγινε: ο εισαγγελέας μαζί με πολλούς αστυνομικούς κρύφτηκαν από την νύχτα γύρω γύρω στην λίμνη. Όταν το ξημέρωμα ήρθαν οι δύο άνθρωποι με το φορτηγό και τα βρώμικα χημικά τους τους σταμάτησαν και τους συνέλαβαν πριν κάνουν κακό. Κι έτσι, ο Βρασίδης είχε μια καθαρή λίμνη και ήρθαν πάλι τα ζώα και έκανε νέους φίλους και πάντα όταν έβλεπε την Άδηλη την ευχαριστούσε για την βοήθειά της.

Το παραμύθι «**Η λίμνη του Βρασίδα**» του Χρήστου 'ChIossif' Ιωσηφίδη διέπεται από την άδεια:

Creative Commons Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 3.0
Μη εισαγόμενο.

[<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>]